

DARRERE D'UN NÚVOL SEMPRE HI HA MILERS DE SOLS.

Intuïa que alguna cosa no massa bona estava passant, notava que els pares estaven estranys, els iaïos no venien a casa i veia a la iaia molt cansada.

Una vesprada la mare va tindre que anar-se'n correguent a l'hospital i va ser a partir d'aquí quant em vaig assabentar de tot, jo no comprenia res de res. Quant va tornar ens va explicar al meu germà i a mi que l'avia tenia un problema a la màquina més precisa del nostre cos, resulta que s'havia fet molt gran, tant com la seua alegria, bondat, i humanitat; i mira per on, no funcionava com corresponia, això feia que s'esgotara molt i que no poguera respirar bé.

Durant tot el mes de novembre l'avia Amparo va estar a l'hospital, li estaven fent proves i mes proves per a saber que li passava realment.

Notava molt la seua absència, no podia estar amb ella a casa per les vesprades quant eixia de l'escola, no anaven els caps de setmana a dinar amb els iaïos, el cas és que la vida havia canviat.

Em trobava estrany, trist i nerviós, però la veritat és que els pares anaven contant coses i sempre pensava que algun dia tornaria a casa.

Aquella nit vaig parlar molta estona, m'ho explicaven tot amb molta paciència, em van dir que el motor del cos de la iaia no funcionava be, no treballava, ho verbalitzàvem, raonàvem, fèiem ús dels tecnicismes adients: és una *Miocardiopatia Dilatada amb insuficiència mitral* i que possiblement tindria que passar pel mecànic, col·loquialment parlant, i fer alguns canvis, fent una posada al dia.

Aquell vocabulari, les paraules i frases que fèiem servir en l'àmbit familiar les teníem interioritzades, ja eren d'ús quotidià, em varen impactar molt, no comprenia com podia deixar de funcionar el nucli de la maquinària, pensava que era un òrgan importantíssim i que si deixava de funcionar és podia aturar tot el cos. A partir d'ací ja no vaig preguntar res, tenia la sensació que podia perdre a la meua iaia i la volia tant, tant, tant, tant... que preferia no saber.

Amb l'arribada dels Nadals vaig tindre una gran sorpresa, va tornar a casa, la trobava més prima i un poc trista però molt contenta per poder tornar a veure'ns.

Cada dia anàvem per la vesprada a jugar una estoneta amb ella i li ajudàvem a fer el sopar, a netejar i fins i tot a dutxar-se, no podia fer res sola necessitava ajuda perquè s'esgotava.

Un dia ella em va dir que es trobava fatigada i no podia eixir al carrer. Em va contar que el seu aparell no funcionava, no bombejava i em va dir que si una viscera vital com és aquesta no treballa la resta d'entranyes del cos no funcionen bé i per això no podia tirar endavant. Els cardiólegs li havien aconsellat fer un TRANSPLANTAMENT.

Varen passar el dies i el meu cap no parava de rumiar, meditar, cavil·lar, pensar, raonar, valorar, especular..., però no volia calfar-me el cap, necessitava tornar a l'escola amb els meus amics per a poder embadalir-me, i entretingrem. Pensava que la intervindrien de forma no traumàtica, li farien els canvis oportuns i ella continuava a casa tranquil·leta, aleshores aquell matí li vaig preguntar a la mare:

- Perquè no l'operen ja? m'explicà que no era tant senzill com pareixia, primer havia de morir una persona que fora donant d'òrgans, per a que la pogueren intervenir.

Aquelles paraules de la mare em van impactar, vaig quedar bocabadat i li vaig dir :

- Uiiii, si li fiquen el cor d'una persona que mor, pot funcionar?

Amb molta calma va contar-me coses que desconeixia i em va agradar saber.

Resulta que quan una persona deixa de viure, és poden utilitzar les seues entranyes, la seua pell i moltes mes parts del cos humà per a salvar vides, però per poder utilitzar aquestes visceres hi ha que seguir unes normes als hospitals, tenen unes llistes d'espera, i que els malalts tenen que reunir unes condicions és a dir que tenen que tindre el mateix grup sanguini, una edat menor de cinquanta-sis de 56 anys, etc ...

Ara entenia perquè estava tant de temps a casa. Un dia jugant amb ella a les cartes va rebre una telefonada i era de l'hospital, li varen dir que hi havia un possible DONANT i que havia d'estar allí en un hora, així és que varen anar- se'n tots correuent cap a la clínica, ella estava tremolant, a la vegada alegre, joiosa i contenta, no s'ho creïa, era l'hora. Però malauradament va ser la segona falsa alarma, en aquesta ocasió no és va poder fer el transplantament perquè el cor que li anaven a posar tenia una vàlvula que no estava be.

Així és que de nou tot continuava igual, a casa i nosaltres anàvem i tornaven per a jugar amb ella i veure- la.

Ens va portar de l'hospital una bata de color verd que li fiquen als malats quan van a ser operats, uns guants i unes mascaretes, amb això també jugàvem però realment a mi no m'agradava molt.

Varen passar els dies, els mesos i el curs ja havia pràcticament acabat, la seu salut començava a complicar-se mes i va tindre que estar a la UCI. De sobte recorde aquella vesprada, quan estàvem a la festa de l'activitat extraescolar de Kumón, arreplegant els diplomes de matemàtiques, la mare havia arribat molt just d'hora.

Va telefonar el meu avi que estava a la Fé (hospital Universitari de Valencia) amb ella, havia empitjorat, però ens va donar la noticia que anaven a fer-li el Transplantament, ara si que era veritat, tot començava. Recorde que el bruixot del meu germà Carles havia parlat amb ella la nit anterior i li va dir:

- “ iaia he somiat que demà tindràs un cor nou”, el somni es va fer realitat.

Aquesta operació és molt delicada hi ha un moment que és el més delicat, quan trauen el cor malat i fiquen el bo, pot durar moltes hores, però si tot va bé et salva la vida.

Aquella nit va ser molt llarga, no va dormir ningú, estàvem esperant que la mare ens telefonara i ens diguera que tot havia anat molt be i així va ser, l'operació va durar cinc hores i el metge els informà que tot havia funcionat correctament, ara deuria passar uns dies en observació (REA), molt controlada per ells i després la portarien a la planta.

Va passar el mes de juny molt ràpid, ella es recuperava i nosaltres estàvem esperant-la amb moltes ganes, volíem veure-la, tocar-la i gaudir amb l'avia.

Un matí ens donaren els pares una gran alegria:

- Podem anar a casa del avis JA HA TORNAT LA IAIA.

Gràcies a totes aquelles persones que donen vida.

Gracies als milers de sols, els DONANTS, perquè sense ells AMPARO no haguera pogut sortir del

núvol, lluir, il·luminar-nos amb el seu somriure.

VICENT SANCHIS 5é Primària.